

Şiir

– Mahmut Uzun · 14 Nisan 2021

Bir melodi dokunduğunda bir yüreğe, Bir dizede kaybolduğunda insan,
Ritmin ve yazının o eşsiz ahenginde
Belki bir bahar günü, aylardan nisan,
Yahut bir kış akşamı
Kar camları örttüğü an,
Zihninin bir semazen gibi kapıldığı zikir.
Aklın ve kalbin meşk ettiği mecra, şiir.

Kağıda ilk mürekkep uzandığında,
Beliren her şekilde saklanan duygu,
Sanki insandan karmaşık bu kurgu,
Harf harf nakşolan sancı ve fikir,
Ruha tesir eden tek icazetli sihir.
İz bırakır akılda, gönülde ve bakışta...
Muhakemeyi tamamlamış yargıç
Nasıl bakarsa sanıkların gözlerine;
Öyle tesir eder şiir hücrelere, derinlere...
Yargılar, suçlar, sorgular, itiraz eder,
Bir bakarsın beraat verir,
Yahut kör kuyulara hapseder.

Şahittir şiir; davaya, yolcuya ve imana,
Dizelerinde rota çizer, katkı olur, aş olur.
Geceyi örter ışığıyla, yoldaş olur, han olur.
Kulak ulaştığında önü alınamaz Çağrıya,
Secdeye değen alın, rükûa eren baş olur,
Dava soluyan ciğerlerde yanan ataş olur.

Bir annedir şiir, sever, karşılık beklemez,
Yahut babadır, sevgisin belli etmez.
Sevgilinin sureti nakışlıdır dizelerde,
Sevgiyi Yaradan'a duyulan aşk işlidir.
Bir dergahın reca kokan sinesinde,
Derviş yüreklerin temiz sahili dillerde,
Sevginin ete kemiğe büründüğü her tende

Yazılıdır bir Őir, nakışlıdır.
Yedi kat gÖkte, yedi kat yerde,
Alemlerde ve alimlerde saklıdır.
Őir hakikattir, hakikat Őir...

MAHMUT UZUN